

Arrest

**nr. 122 925 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BARON verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 april 2011 en heeft op 9 oktober 2013 een tweede asielaanvraag ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 29 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot in overwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd op 28 november 2013 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Op 17 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U diende in België een eerste asielaanvraag in op 26 april 2011. U werd voor het eerst gehoord op het CGVS op 26 november 2011. Op 21 maart 2012 ontving u uw beslissing waarin stond dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) heeft op 26 september 2013 een arrest geveld in uw dossier. De RVV heeft hierbij de beslissing van het CGVS gevolgd.

De door u aangehaalde feiten in deze beslissing klonken als volgt:

“U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Ato Kalay, gelegen in het district Shaygal wa Shital in de provincie Kunar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. In de jaren '90 ontvluchtte u samen met uw familie Afghanistan en vestigden jullie zich in een vluchtelingenkamp in Pakistan waar uw vader actief was als dokter. Ten tijde van de Afghaanse presidentsverkiezingen in 2005 voerde uw vader campagne voor Karzai in de vluchtelingenkampen in Pakistan. Door deze activiteiten kreeg hij problemen met de Taliban en Hezb-i-Islami in Pakistan en datzelfde jaar nog keerde uw hele familie terug naar jullie dorp in Kunar. Uw vader was aanvankelijk actief als dokter in jullie dorp en opende daarna een apotheek in de provinciehoofdstad Asadabad. Uw twee oudste broers begonnen in 2009 respectievelijk te werken als politieagent in Jalalabad en als officier bij de Afghan National Civil Order Police in Herat. U bleef zelf in jullie dorp wonen en hield zich bezig met de dieren en velden die uw familie bezat.

Nadat uw broers bij de politie gingen, kreeg uw familie regelmatig brieven van de opstandelingen die vroegen aan uw broers om hun job op te geven en met hen mee te vechten. Uw broers weigerden in te gaan op deze verzoeken. Midden maart 2011 keerden uw broers terug naar jullie dorp om de verloving van één van uw zussen te vieren. 's Nachts vielen opstandelingen binnen in jullie woning en namen uw twee oudste broers en uw vader mee. De volgende dag vernamen jullie dat ze allen waren onthoofd.

Enkele dagen na hun dood kreeg u via uw oom een brief van Hezb-i-Islami. Hierin stond dat u de wapens van uw familie aan die organisatie moest bezorgen en dat u zelf bij hen moest komen vechten. Na ontvangst van deze brief ging u samen met uw oom naar het districtshuis waar u een klacht indiende. U kreeg er echter te horen dat ze niets voor u konden doen en kreeg er het advies om de regio te verlaten en ergens anders bescherming te vragen. Omdat uw familie beseftte dat uw leven in gevaar was, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld.

Enkele dagen later reisde u naar Kabul waar u het vliegtuig nam naar Iran. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 24 april 2011 aan in België, waar u twee dagen later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaans identiteitsdocument) van u, uw vader en uw twee oudste broers, twee attesten over het werk van uw broers, een brief aan het districtshuis, 5 attesten over het werk van uw vader in Pakistan, een kaart van uw vader als campagnemedewerker van Hamid Karzai in Pakistan en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.”

Vervolgens diende u op 9 oktober 2013 een tweede asielaanvraag in. De nieuwe elementen die u aanreikt, zijn nieuwe documenten die u hebt ontvangen. Uw vluchtmotieven zijn gebaseerd op dezelfde motieven die tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Deze staan hierboven vermeld. U verklaart verder dat u voor Eid (het Offerfeest) van 2013 (8 augustus 2013) via een vriend in Afghanistan contacteerde omdat het telefoonnummer van uw oom (langs moederskant) was afgesloten. Uw vriend zou u verteld hebben dat uw oom werd gearresteerd. Later hebt u geen nieuws meer ontvangen. U legt tijdens uw tweede asielaanvraag de volgende documenten neer: twee originele dreigbrieven, een fax van een brief van het districtshuis (uitgereikt op 26.01.1392; 14.04.2013 volgens de Gregoriaanse kalender, GK) en een fax van een krantenartikel in de Daily Wahdat Peshawar. Op 3

december 2013 stuurt u nog een kopie op van de envelop waarmee uw documenten zouden zijn opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. U bracht echter wel elementen aan die erop wijzen dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreffende subsidiaire bescherming.

Aangezien uw verklaringen gebaseerd zijn op dezelfde verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag, wordt er hier vooreerst verwezen naar de beslissing die toen werd genomen. Deze luidde als volgt:

"U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de opstandelingen waardoor u uiteindelijk Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen mediaberichtgeving kon voorleggen die handelt over de dood van uw vader en twee oudste broers. De moord op twee Afghaanse politieagenten en hun vader is immers groot nieuws in Afghanistan en wordt over het algemeen opgepikt door de media. Het ontbreken van een dergelijk document is des te opmerkelijker aangezien u zelf aangaf dat iedereen in de provincie Kunar op de hoogte is van dit incident (CGVS, p. 13).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u ter ondersteuning van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten wel degelijk een document hebt voorgelegd dat rechtstreeks betrekking heeft op deze feiten, met name een document dat werd ondertekend door de ouderen in uw regio en dat uw problemen bevestigt. Bij dit document dienen evenwel enige bedenkingen te worden gemaakt. Zo verklaarde u dat dit document werd opgesteld door uw oom, maar kon u geen details prijsgeven over de exacte inhoud van deze brief (CGVS, p. 12-13). Na analyse van dit document blijkt evenwel dat u dit document zelf hebt opgesteld en ondertekend, waarna de inhoud werd onderschreven door enkele lokale prominenten. Deze vaststelling is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u niet kunt lezen of schrijven (CGVS, p. 5) en dat dit document door uw oom werd opgesteld. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat in deze brief staat dat uw vader en broers werden ontvoerd in het jaar 1389, maar dat de stempel waarmee het districtshoofd dit document bekrachtigde, de signatuur draagt van het jaar 1386. Gelet op deze vaststellingen kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan de authenticiteit van dit document.

Voorts is het opmerkelijk dat u geen enkel document van de Afghaanse politie hebt voorgelegd dat de ontvoering en de moord op uw twee broers bevestigt. Het ontbreken van een objectief document over de moord op uw vader en uw broers doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding.

U legde ter staving van het werk van uw broers bij de Afghaanse politie wel twee attesten voor over een opleiding die uw broers hebben gevolgd. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag.

Wat betreft uw verklaringen over de ontvoering van uw vader en broers, dient te worden vastgesteld dat deze erg vaag en bijwijlen inconsistent zijn. Zo verklaarde u tot twee keer toe dat u niet precies wist wie er achter de ontvoering van uw familieleden zat omdat jullie zowel (dreig)brieven kregen van de

taliban als van Hezb-i-Islami (CGVS, p. 7 en 18-19). Voordien had u evenwel verklaard dat uw familie na de ontvoering van uw vader en broers de lokale ouderen had gecontacteerd om iets voor uw familieleden te ondernemen en dat deze mannen jullie vervolgens het nieuws brachten dat uw vader en twee broers waren onthoofd (CGVS, p. 6). Gevraagd met wie die ouderen toen hadden onderhandeld, verklaarde u daar niets over te weten omdat u niet betrokken was bij dat proces. U voegde hier nog aan toe dat uw oom daar wel bij betrokken was. Toen u vervolgens de logische vraag werd gesteld of u zich dan niet bij oom had geïnformeerd om de identiteit van de moordenaars van uw vader en broers te achterhalen, verklaarde u vreemd genoeg dat u dit niet had gedaan. U zei dat u en uw familie op dat moment in shock waren en dat u bezorgd was om uw moeder die er toen beroerd aan toe was (CGVS, p. 19). Het is evenwel erg opmerkelijk dat u zich toen niet bij uw oom hebt geïnformeerd om te achterhalen wie achter de moord op uw vader en broers zit. Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor nog steeds in contact te staan met uw moeder die zich na de inval in uw woning bij uw oom heeft gevestigd (CGVS, p. 8-9). Dat u ondanks dit contact inmiddels meer dan anderhalf jaar na de feiten nog steeds niet te weten bent gekomen met wie de ouderen toen hebben gesproken, is dermate opmerkelijk dat het verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding.

Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uw verklaringen weinig consistent zijn met de inhoud van de brief die werd ondertekend door de ouderen van uw regio. In die brief hebt u immers zelf geschreven dat de gewapende taliban verantwoordelijk zijn voor de ontvoering en de moord op uw vader en twee broers. Uw stelling dat de taliban en Hezb-i-Islami hetzelfde zijn, is weinig serieus te noemen (CGVS, p. 19). Bovendien liet u tijdens uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eveneens optekenen dat de taliban verantwoordelijk waren voor de ontvoering van uw vader en broers (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat uw verklaringen van weinig coherentie getuigen, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling komt te staan.

Bovendien is het erg onduidelijk waarom ook uw vader werd ontvoerd en gedood door de opstandelingen. U verklaarde dat de opstandelingen kwaad waren op hem omdat hij actief was voor Karzai en andere organisaties en dat ze hem beschuldigden van samenwerking met de buitenlanders en ongelovigen (CGVS, p. 19). Gevraagd naar deze activiteiten van uw vader zei u dat u daar niet veel over wist en verklaarde u dat uw vader soms naar Kabul ging. U verklaarde dat hij daarover soms met uw moeder sprak maar niet met jullie omdat hij vreesde dat jullie bepaalde informatie zouden lekken (CGVS, p. 19). Toen u vervolgens werd gevraagd of u iets concreets kon vertellen over deze activiteiten van uw vader, gaf u uitdrukkelijk toe dat u dit niet kon (CGVS, p. 20). Andermaal dringt de opmerkelijke vaststelling zich op dat u ondanks uw huidige contact met uw moeder blijkbaar hebt nagelaten om u over deze activiteiten van uw vader te informeren. Uw gebrek aan kennis hieromtrent doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen over de dreigbrief die u na de dood van uw familieleden hebt ontvangen. Zo liet u op de DVZ optekenen dat u na de moord op uw vader en uw broers zelf ook een dreigbrief kreeg waarin stond dat u vermoord zou worden door de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat uw oom u had verteld dat deze dreigbrief afkomstig was van Hezb-i-Islami (CGVS, p. 20). Gevraagd of men er in die brief mee dreigde u te zullen vermoorden, antwoordde u dat dit niet het geval was en dat men u in die brief enkel vroeg om hen wapens te bezorgen en hun organisatie te vervoegen (CGVS, p. 24). Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde u dat u dit niet had gezegd. U voegde hier nog aan toe dat ze er in die brief niet mee dreigden om u te vermoorden, maar dat u wist dat u zou vermoord worden indien u niet voldeed aan hun eisen (CGVS, p. 24). Deze verklaringen zijn echter niet in staat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verhelderen.

Bovendien is het erg opmerkelijk dat u ongeveer één week na de dood van uw familieleden al een brief kreeg van Hezb-i-Islami waarin u werd opgeroepen om de wapens van uw familie aan deze organisatie te overhandigen en om u tevens bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 18 en 20). Deze organisatie had immers in het verleden al verschillende dreigbrieven naar uw familie gestuurd (CGVS, p. 7). Dat Hezb-i-Islami u amper één week na de moord op uw broers, die ook door deze organisatie naar het leven werden gestaan, al aanmaant om hun rangen te vervoegen, is op zijn minst een opmerkelijke gang van zaken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vlucht motieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingstatus noch de subsidiaire

beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's van u, uw twee broers en uw vader hebben enkel betrekking op jullie identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. De attesten uit Pakistan bevestigen dat uw vader daar in de jaren '80 en '90 actief was als dokter in de vluchtelingenkampen, wat in deze beslissing evenmin meteen ter discussie wordt gesteld. De lidkaart van uw vader van het campagne team van Hamid Karzai bevestigt dat uw voor vader voor zijn terugkeer naar Afghanistan campagne voerde voor Hamid Karzai in Pakistan. U gaf zelf aan dat de problemen die jullie hierdoor in Pakistan ondervonden geen verband hielden met de redenen waardoor u in 2011 uit Afghanistan bent vertrokken (CGVS, p. 4). Het verzendingsbewijs bevestigt enkel dat u contacten heeft in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. U kunt de onveilige situatie in het district Shaygal wa Shital in de provincie Kunar echter vermijden door u te vestigen in de Jalalabad, de hoofdstad van de naburige provincie Nangarhar.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het gedeelte zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat, voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR-rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 voor mannelijke alleenstaanden en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). U bent een volwassen man die tot de Pashtunse meerderheid behoort. U verklaarde zelf dat uw familie het financieel goed had (CGVS, p. 23) en dat jullie tot op heden beschikken over 12 of 13 jerib grond die wordt bewerkt door een pachter (CGVS, p. 10-11). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in Jalalabad over enige connecties beschikt aangezien uw

zus daar samen met haar echtgenoot woont (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met een mogelijke vestiging in Jalalabad verklaarde u dat u daar niemand kende omdat u geen contact had met uw zus en stelde u dat de taliban aanwezig is in heel Afghanistan (CGVS, p. 24). Aangezien u de essentiële feiten van uw asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt, is dit laatste probleem evenwel niet aan de orde. Gelet op uw profiel en op de materiële situatie van uw familie kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Jalalabad.”

In eerste instantie dient er te worden opgemerkt dat de nieuwe elementen die u aanreikt met betrekking tot de problemen die u zou hebben gehad, geen nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De documenten die u neerlegt, alsook uw verklaringen over deze documenten, bevestigen bovendien des te meer de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen. Het document van het districtshuis dat u neerlegt om eerdere twijfels over uw verklaringen weg te nemen, verandert echter niets aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hoewel u dit document neerlegt, omdat het document dat u tijdens uw eerste asielaanvraag neerlegde een datum van 1386 bevatte, ook al zou het incident hebben plaatsgevonden in 1389, betreft dit document een fax waarop de stempels niet leesbaar zijn. Het document bevat bovendien dezelfde informatie over uw problemen waar ook tijdens uw eerste asielaanvraag geen geloof aan kon worden gehecht. Uw verklaringen in verband met de gebeurtenissen waren immers niet plausibel. Dit document op zich heeft dan ook geen enkele toegevoegde waarde. Het is bovendien bevreemdend dat u dit document niet hebt voorgelegd toen uw zaak verscheen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Hetzelfde geldt voor de twee dreigbrieven die u amper 20 dagen na uw interview op het CGVS met de post zou hebben ontvangen. Hoewel u tijdens het eerste interview uitdrukkelijk hebt gezegd dat u deze documenten nog zou voorleggen en hoewel u 4 maanden hebt moeten wachten op uw beslissing van het CGVS, hebt u in al deze tijd niet eens de moeite genomen om deze documenten over te maken aan het CGVS. Uw verklaring hiervoor is dat u niet wist hoe u naar het CGVS kon komen omdat u geen uitnodiging had gekregen om documenten te kunnen afgeven en omdat uw advocaat u gezegd zou hebben om de documenten te bewaren (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het feit dat u deze documenten achterhield ook al werd u uitdrukkelijk gevraagd om deze documenten nog voor te leggen, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees voor vervolging in Afghanistan.

Uw verklaringen over de nieuwe documenten die u neerlegt zijn veruit ontoereikend. Het is zeer bevreemdend dat u geen enkel idee hebt uit welke krant het artikel komt dat u neerlegt. U kunt evenmin aanduiden welk artikel op het blad over uw problemen gaan. U verklaart dat het CGVS het moet uitzoeken. Het is verder zeer eigenaardig dat u niet eens weet dat het artikel in een Pakistaanse krant is gepubliceerd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Aangezien u zelf dit document neerlegt ter staving van uw relaas, kan er worden verwacht dat u geïnformeerd bent over de inhoud en oorsprong van het document. Uit de vertaling van het artikel kan bovendien niet worden afgeleid dat uw familie iets te maken heeft met de incidenten waarnaar wordt verwezen. Er wordt onder meer verwezen naar een operatie van de buitenlandse troepen waarbij 8 burgers zijn omgekomen in Shigal district en dat er een konvooi van de buitenlandse troepen werd aangevallen in Shigal en dat er tijdens gevechten een aantal opstandelingen zijn vermoord (zie vertaling gehoorverslag, p. 11). Er worden in dit document geen namen genoemd. Uit uw verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat deze nieuwsfeiten iets te maken hebben met de problemen van uw familie. Wanneer u dergelijk document neerlegt, kan er worden verwacht dat u goed geïnformeerd bent over de inhoud van het document. Uw gebrekkige kennis wijst echter op desinteresse, hetgeen niet rijmt met een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst. Uw verklaringen over de dreigbrieven die u neerlegt zijn eveneens zeer beknopt. U hebt geen enkel idee wanneer bij benadering uw vader en broers deze brieven hebben ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 11). U kunt evenmin vertellen waarover de brieven gaan. U verklaart letterlijk dat u deze brieven niet hebt gelezen. Aangezien u deze brieven al in uw bezit hebt sinds eind 2012 en deze pas indiende toen u uw tweede asielaanvraag indiende op 9 oktober 2013, kan er worden verwacht dat u wel degelijk op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u neerlegt om uw relaas te staven. U verklaart dat u geen handgeschreven teksten kunt lezen en dat u niet over uw problemen wou praten met andere Afghanen (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). U had echter voldoende tijd om uit te vinden waarover deze documenten gaan. Het feit dat u deze brieven niet eens gelezen hebt, wijst nogmaals op uw desinteresse in de door u aangehaalde problemen. De nieuwe documenten die u neerlegt om uw asielaanvraag alsnog te staven, kunnen echter niets veranderen aan de oorspronkelijke interpretatie van uw problemen. U hebt uw problemen immers niet aannemelijk gemaakt zoals blijkt uit bovenstaande elementen.

Wat betreft de arrestatie van uw oom langs moederskant, dient er bijkomend te worden opgemerkt dat u over deze arrestatie helemaal geen informatie hebt. U verklaart letterlijk dat u niet weet wat de reden

is van zijn arrestatie. Het feit dat u sinds augustus 2013 helemaal niets meer te weten bent gekomen, ook al zou de vriend waarmee u contact had op dit moment in Logar provincie zijn, dan nog kan er worden verwacht dat u meer moeite doet om zich te informeren over de situatie van uw familie aldaar. Dat u bovendien wachtte tot 12 dagen voor uw interview op het CGVS alvorens uw vriend opnieuw te contacteren is zeer bevreemdend (gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer een familielid in gevaar is en u enig vermoeden hebt dat dit te maken kan hebben met uw eigen problemen, kan er verwacht worden dat u meer interesse toont in de situatie van uw familie. U verklaart immers dat hij misschien werd meegenomen omwille van u, omdat hij uw documenten ging halen in het districtshuis (gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat u helemaal niets weet over de omstandigheden waarin uw oom werd meegenomen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het enige wat u hierover weet is dat hij zou zijn meegenomen door de taliban en dat dit niet gebeurde in de provincie Kunar (gehoorverslag CGVS, p. 4). U kunt echter geen duidelijke uitleg geven over hoe het komt dat u weet dat hij werd meegenomen door de taliban en dat dit gebeurde in een andere provincie. Uw vriend zou dit hebben geweten omdat hij in hetzelfde district woont (gehoorverslag CGVS, p. 5). Er kan dan ook worden verwacht dat u over meer gedetailleerde informatie beschikt. Het feit dat er geen bedreigingen aan zijn arrestatie voorafgingen en gelet op het feit dat uw familie of de familie van uw oom nadien geen problemen meer heeft gehad (gehoorverslag CGVS, p. 5), wijst er evenmin op dat er een gevaar is voor u in het geval van terugkeer naar Afghanistan.

Uw documenten werden hierboven reeds besproken en kunnen niets aan de aard van deze beslissing veranderen. De kopie van de envelop waarmee uw documenten zouden zijn opgestuurd, kan van om het even wie afkomstig zijn en kan naar om het even wie zijn gericht. Deze envelop bevat immer noch een naam, noch een datum. Deze heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, kan de authenticiteit van deze documenten in twijfel worden getrokken. Deze documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen echter niet aangezien documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerzoek kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Volledigheidshalve wordt er verwezen naar de huidige situatie in Jalalabad. Het CGVS is immers van oordeel dat u over een intern vluchtalternatief naar Jalalabad beschikt. Hiervoor wordt er verwezen naar dezelfde elementen die werden aangereikt in de beslissing die werd genomen tijdens uw eerste asielaanvraag en die hierboven aan de beslissing werd toegevoegd.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Betreffende de status van vluchteling, meent verzoeker dat hij voldoet om erkend te worden als vluchteling in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag).

Verzoeker stelt dat hij zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt en dat hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen omdat hij voor vervolging vreest omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, dat hij een concrete en werkelijke angst heeft voor wat hem zou kunnen overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan, dat zijn verhaal waarheidsgetrouw is en niet zomaar kan worden weggewuifd zonder onderbouwde motivering, dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen geenszins op objectieve gronden werden ondermijnd.

2.2. Betreffende de subsidiaire bescherming, meent verzoeker dat hij bij terugkeer een foltering, onmenselijke behandeling of bestraffing dreigt te ondergaan, dat dit strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat een ruimere bescherming verleent dan het vluchtelingenverdrag, dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming een absoluut karakter heeft en geen enkele uitzondering lijdt. Verzoeker wijst er op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) stelt dat uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA weliswaar blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district, dat volgens het CGVS de situatie in Jalalabad relatief rustig zou zijn, dat het geweld beperkt en niet aanhoudend van aard is, dat de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is, dat hij geen informatie heeft aangebracht waaruit het tegendeel zou blijken. Dienaangaande stelt verzoeker dat het moeilijk is voor hem, die in België verblijft, om informatie aan te brengen waaruit het tegendeel zou moeten blijken, dat hij zich wel informeert via de media, dat er meer en meer Afghanen een nieuwe asielaanvraag indienen daar de Verenigde Naties intussen hun rapporten over Afghanistan geactualiseerd hebben, dat daaruit blijkt dat de veiligheidssituatie sterk verslechterd is.

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde te stellen dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel uit het Nieuwsblad van 15 januari 2014 over een massaal nieuwe aanvraag van Afghaanse asielzoekers.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal oordeelde in kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds op 21 maart 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof gehecht kon worden aan de asielmotieven van verzoeker. De beslissing van de commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. 110 754 van 26 september 2013, waardoor de erin vastgestelde ongeloofwaardigheid vaststaat.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het relaas van zijn eerste aanvraag en brengt hij nieuwe elementen aan die betrekking hebben op feiten of situaties die zich volgens verzoeker hebben voorgedaan na voormelde beslissing alsook nieuwe documenten ter staving van zijn asielrelaas zoals uiteengezet naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag.

2.6. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien verzoeker geen nieuwe elementen naar voren bracht die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen alsook dat de door verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag neergelegde documenten de vaststelling dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, niet kunnen herstellen. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De theoretische beschouwingen die verzoeker wijdt aan de inhoud van de vluchtelingendefinitie volstaan daartoe uiteraard niet.

Verzoeker beperkt zich tot de vaststelling dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling erkend te worden, daar hij zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen, vreest voor vervolging omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag opgesomde gronden, een concrete en werkelijke angst heeft voor wat hem kan overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan en zijn verhaal waarheidsgetrouw is en de stelling dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen geenszins op objectieve gronden werd ondermijnd. Uit het verweer van verzoeker blijkt weliswaar dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

De bevindingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden door verzoeker niet weerlegd, noch ontkracht. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Deze motieven worden door de Raad gehandhaafd.

2.7. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.10. Desbetreffend verwijst de commissaris-generaal vooreerst terecht naar wat dienaangaande in zijn weigeringsbeslissing naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd gesteld: *'Aangezien uw verklaringen gebaseerd zijn op dezelfde verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag, wordt er hier vooreerst verwezen naar de beslissing die toen werd genomen. Deze luidde als volgt: "Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten*

gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. U kunt de onveilige situatie in het district Shaygal wa Shital in de provincie Kunar echter vermijden door u te vestigen in de Jalalabad, de hoofdstad van de naburige provincie Nangarhar.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat, voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR-rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 voor mannelijke alleenstaanden en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). U bent een volwassen man die tot de Pashtunse meerderheid behoort. U verklaarde zelf dat uw familie het financieel goed had (CGVS, p. 23) en dat jullie tot op heden beschikken over 12 of 13 jerib grond die wordt bewerkt door een pachter (CGVS, p. 10-11). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in Jalalabad over enige connecties beschikt aangezien uw zus daar samen met haar echtgenoot woont (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met een mogelijke vestiging in Jalalabad verklaarde u dat u daar niemand kende omdat u geen contact had met uw zus en stelde u dat de taliban aanwezig is in heel Afghanistan (CGVS, p. 24). Aangezien u de essentiële feiten van uw asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, is dit laatste probleem evenwel niet aan de orde. Gelet op uw profiel en op de materiële situatie van uw familie kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Jalalabad."

Vervolgens wijst de commissaris-generaal terecht op wat volgt:

'Volledigheidshalve wordt er verwezen naar de huidige situatie in Jalalabad. Het CGVS is immers van oordeel dat u over een intern vluchtalternatief naar Jalalabad beschikt. Hiervoor wordt er verwezen naar dezelfde elementen die werden aangereikt in de beslissing die werd genomen tijdens uw eerste asielaanvraag en die hierboven aan de beslissing werd toegevoegd.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het

noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.'

2.11. Verzoeker beperkt zich in zijn kritiek tot het herhalen van de bevindingen van de commissaris-generaal en de stelling dat het voor hem die in België verblijft moeilijk is om informatie aan te brengen die het tegendeel bewijst, doch dat hij zich informeert via de media en dienaangaande verwijst naar een artikel waaruit blijkt dat meer en meer Afghanen een nieuwe asielaanvraag indienen omdat de Verenigde Naties intussen hun rapporten over Afghanistan hebben geactualiseerd, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie sterk verslechterd is.

Verzoeker geeft zelf aan dat hij zich via de media kan informeren, zodat zijn kritiek dat het voor hem die in België verblijft moeilijk is om informatie aan te brengen niet dienstig is.

Verder stelt de Raad vast dat het door verzoeker toegevoegde artikel inderdaad stelt dat meer en meer Afghanen een nieuwe asielaanvraag indienen omdat de Verenigde Naties intussen hun rapporten over Afghanistan hebben geactualiseerd, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie sterk verslechterd is, doch de Raad ziet niet in hoe het feit dat meer en meer Afghanen een nieuwe asielaanvraag indienen omdat de Verenigde Naties intussen hun rapporten hebben geactualiseerd, afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal zoals hierboven weergegeven. In zoverre verzoeker wenst te wijzen op de geactualiseerde rapporten van de Verenigde Naties betreffende Afghanistan waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie sterk verslechterd is, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geenszins specificeert welke rapporten van de Verenigde Naties een verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan weergeven. In zoverre verzoeker wenst te wijzen op het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013, wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voornoemd rapport van de Verenigde Naties in zijn beoordeling betrokken heeft (*‘Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen.’*) en tot de conclusie is gekomen dat er actueel voor burgers uit Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op de analyse van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal van de stad Jalalabad.

Bovenstaande argumenten, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden aldus niet met valabele argumenten door verzoeker weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.12. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn.

2.13. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.14. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER